

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Ο Ράντεκ μετά τὸ διπλό του ἔγκλημα καὶ τὴ σύλληψι τοῦ Ἐρτέν ὡς δολοφόνου —συνέχισε ὁ Μαιγκρέ— ἐξακολούθησε νὰ πλανιέται ἀπὸ καφενεῖο σὲ καφενεῖο. Δὲν ἔσπευε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα ἀπὸ

σε καθόλου νὰ ζητήσῃ τις τὸν Γκρόσμπυ. Ἐν πρώτοις γιὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο... Ἐπειτα, ἴσως, γιὰ τὴ φτώχεια του τοῦ εἶχε καταστήσει ἀναγκαία, ἀφοῦ ἐρέθιζε τὸ μῖσος του κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

»Στὸ «Καφέ - Κουπόλ» δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ παραμονεύῃ τὸν Γκρόσμπυ πού δὲν φαινόταν πειὰ κεφᾶτος ὡπως ἄλλοτε... Ὁ Γκρόσμπυ, βλέπετε, ἀνησυχούσε, ἀγωνιούσε, μπορῶ νὰ πῶ... Δὲν ἤξερε, δὲν εἶχε δὴ ποτὲ τὸν ἄνθρωπο πού τοῦ ἔστειλε τὸ σημεῖωμα, τὸν ἄνθρωπο πού διέπραξε τὴ δολοφονία... Νόμιζε πῶς ὁ Ἐρτέν ἦταν ἔνοχος καὶ πῶς θὰ τὸν ἀπεκάλυπτε...

»Μὰ ὄχι... Δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο! Ὁ Ἐρτέν ἄφησε νὰ τὸν καταδικάσουν χωρὶς νὰ προφέρῃ κἄν τὸ ὄνομα τοῦ Γκρόσμπυ... Μιλοῦσαν γιὰ τὴν προσεχῆ του ἐκτέλεσι κι' ἔτσι ὁ κληρονόμος τῆς κ. Χέντερσον θὰ μπορούσε ἐπὶ τέλους ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα!..

»Τί συνέβαινε τώρα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ράντεκ; Τὸ «ὠραῖο» του ἔγκλημα τὸ εἶχε διαπράξει πειὰ!... Ὅλες του ἢ λεπτομέρειες, ὡς τις πιὸ ἐλάχιστες, εἶχαν κανονισθῆ περιφρημα!... Κανένας δὲν τὸν ὑποψιάζοταν!...

»Ὅπως τὸ εἶχε θελήσει, ἦταν ὁ μόνος στὸν κόσμον πού ἤξερε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὅταν ἐκύτταζε τοὺς Γκρόσμπυ καθισμένους στὸ μπάρ, σκεφτόταν ὅτι μὲ μιὰ λέξι του μόνο θὰ τοὺς ἔκανε νὰ τὰ χάσουν ἀπὸ τὸ φόβο τους...

»Ὡστόσο δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Ἡ ζωὴ του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε μονότονη. Τίποτε δὲν ἄλλαξε σ' αὐτὴ, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὅτι ἡ δυὸ γυναῖκες πέθναν καὶ ἕνας φτωχὸς διάβολος ἐπρόκειτο ν' ἀποκεφαλίστῃ...

»Δὲν θὰ τολμούσα νὰ τὸ ὀρκιστώ, μὰ θὰ στοιχημάτιζα ὅτι αὐτὸ πού τὸν βάραινε περισσότερο ἦταν πῶς δὲν εἶχε κανένα γιὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ!... Κανέναν πού νὰ λήῃ στὸ πέρασμά του: «Φαίνεται ὡς ἕνας τυχαῖος ἄνθρωπος καὶ ὅμως διέπραξε ἕν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔγκλήματα πού ἀναφέρουν τὰ δικαστικὰ χρονικά! Κοροΐδεψε τὴν ἀστυνομία, ἐξέγλασε τὴ δικαιοσύνη, ἄλλαξε τὴν τροχιά τῆς ζωῆς πολλῶν ἀνθρώπων...»

»Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ ἄλλους δολοφόνους... Γι' αὐτὸ μάλιστα οἱ περισσότεροὶ ἐνοιώσαν τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκμυστηρευθοῦν τὰ ἔγκλημά τους, ἔστω καὶ σὲ μιὰ κοπέλλα τοῦ δρόμου...

»Μὰ ὁ Ράντεκ ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτούς. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ τις γυναῖκες...

»Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἕνα πρωὶ ἡ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν ἀπόδρασι τοῦ Ἐρτέν. Αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰ εὐκαιρία νὰ παρουσιαστῇ καὶ πάλι, νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴ μονοτονία του, νὰ μπερδέψῃ τὴν ἀστυνομία;

»Τὸ πρῶτο πού ἔκανε τότε ἦταν νὰ γράψῃ τὴν ἀνώνυμη ἐκείνη ἐπιστολὴν στὴν ἐφημερίδα «Ἀνεξαρτησία», μὲ τὴν ὁποία κατήγγελλε ὅτι ἡ ἀπόδρασις τοῦ Ἐρτέν ἦταν σκηνοθεσία τῆς ἀστυνομίας... Τὴν ἄλλη μέρα, βλέποντας τὸν Ἐρτέν νὰ τὸν παραμονεύῃ ἔξω ἀπ' τὸ «Καφέ - Κουπόλ», φοβήθηκε καὶ φρόντισε ὥστε νὰ συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς καὶ νὰ ὀδηγηθῇ ἐν ἀσφαλείᾳ στὸ τμήμα...

»Ἐκεῖ τὸν γνώρισαν... Μὰ ἤθελε νὰ τὸν θαυμάσῃ!... Ἦθελε νὰ φανῇ καλὸς παίχτης!... Καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ πῇ: «Δὲν θὰ καταλάβετε ποτὲ τίποτε!...»

»Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ ἴλιγγος. Καταλάβαινε ὅτι στὸ τέλος θὰ πιανόταν!... Τόσο τὸ καλύτερο!... Κι' ἐπέσπευσε μόνος του αὐτὴ τὴν ὥρα, διαπράττοντας ἐκουσίως διάφο-

ρες ἀπρονοησίες, σὰν μιὰ ἐσωτερικὴ δύναμις νὰ τὸν ἔκανε νὰ ἐπιθυμῇ τὴν τιμωρία...

»Δὲν εἶχε νὰ κἀν τίποτε στὴ ζωὴ... Ἐτσι κι' ἄλλοιῶς, ἦταν καταδικασμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του νὰ πεθάνῃ... Ὅλα τὸν ἀποκαρδίωσαν καὶ τὸν ἔκαναν ν' ἀγανακτῇ. Περνοῦσε μιὰ ζωὴ ἄθλια...

»Μὰ, ἐντῶμεταξὺ, διασκεδάζε μὲ τὸ νὰ μὲ μπερδεύῃ ὅσο μπορούσε περισσότερο...

»Γιὰ νὰ μὲ κἀν νὰ τὰ χάσω, ἐπινοοῦσε διάφορες ἱστορίες... Μεταξὺ τῶν ἄλλων, μ' ἔκανε νὰ προσέξω ὅτι ὄλα τὰ γεγονότα τὰ σχετικὰ μὲ τὸ δράμα εἶχαν ἐκτυλιχθῆ κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα...

»Ἦθελε ἔτσι νὰ μὲ κἀν νὰ χαθῶ μέσα στὰ ψεύτικα ἰχνη... Ὁ ἴδιος ζοῦσε σ' ἕνα διαρκῆ πυρετὸ... Ἦταν χαμένος, μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ παλεύῃ, νὰ παίξῃ μὲ τὴ ζωὴ...

»Κι' ἐξαφνα σκέφτηκε γιὰ τὸ νὰ μὴν παρασύρῃ καὶ τὸν Γκρόσμπυ στὴν πτώσιν του... Ἀμέσως τότε τηλεφώνησε στὸν Ἀμερικανὸ καὶ τοῦ ζήτησε τις ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα...

»Μόλις τὰ ἔλαβε, τὸ πρῶτο πού ἔκανε ἦταν νὰ μοῦ τὰ δεῖξῃ... Ἐνοιώθε μιὰ νοσηρὴ χαρὰ παίζοντας μαζὺ μου, ἂν καὶ στὸ παιγνίδι αὐτὸ ριψοκινδύνευε τὸ κεφάλι του...

»Αὐτὸς ἐπίσης ὑπεχρέωσε τὸν Γκρόσμπυ νὰ πάῃ σὲ μιὰ ὠρισμένη ὥρα στὴ βίλλα τοῦ Σαιν - Κλοῦ. Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιὰ τὸν δυνατὸς ψυχολόγος ὅπως εἶνε, εἶχε μαντέψῃ ὅτι θὰ ξανάρχιζα τὴν ἔρευνά μου ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος κ' ἤθελε, πηγαίνοντας στὴ βίλλα, νὰ βρῶ ἐκεῖ τὸν Ἀμερικανὸ καὶ νὰ μπερδεύω ἀκόμα περισσότερο...

»Πῆγα λοιπὸν στὴ βίλλα καὶ βρήκα πράγματι ἐκεῖ τὸν Γκρόσμπυ, ὁ ὁποῖος μὴ μπορώντας νὰ μοῦ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία του στὸν τόπον τοῦ διπλοῦ ἔγκληματος, προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ μοῦ ξεφύγῃ. Μὰ ἐπειδὴ δὲν τὸ κατάρθωσε, αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως ἀποκαλυφθῇ...

»Μὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ τὸν Ράντεκ, ὁ ὁποῖος μεθοῦσε ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ δύναμί του.

»Ἐντῶμεταξὺ, ἐγὼ τὸν παρακολουθοῦσα παντοῦ, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωὶ... Διαισθανόμουν ὅτι στὸ τέλος τὰ νεῦρα του θὰ χαλάρωναν... Διάφορα μικρὰ γεγονότα μοῦ ἀπεδείκνυαν ὅτι εἶχε πάρει κιόλας τὴν κακὴ κατηφόρα... Ἐνοιώθε τὴν ἀνάγκη νὰ ἱκανοποιῇ ἀδιάκοπα τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ κόσμου... Ἐξευτέλιζε τοὺς φτωχοὺς, κοροΐδεψε μιὰ ζητιάνη, ἔβαζε τις γυναῖκες τοῦ δρόμου νὰ πιάνονται μεταξύ τους...

»Καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἐντύπωσι ἔκαναν ὄλ' αὐτὰ σὲ μένα... Μὰ σιγὰ - σιγὰ ἔχανε τὴν ψυχραιμία του... Εἶχε φτάσει πειὰ ἡ στιγμή πού μοιραίως θὰ ἔκανε ἕνα λάθος...

»Καὶ τὸ ἔκανε! Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐγκληματῆται, ἀργὰ ἢ γρήγορα, φτάνουν στὸ σημεῖον αὐτό...

»Εἶχε σκοτώσει τις δυὸ γυναῖκες! Ἐκανε τὸν Γκρόσμπυ ν' αὐτοκτονήσῃ... Ἐκανε τὸν Ἐρτέν ἕνα συντρίμμα...

»Μὰ πρὶν ἀπ' τὸ τέλος, ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκατόμη καὶ μὲ ἄλλα θύματα...

»Εἶχα ὅμως λάβει κι' ἐγὼ τὰ μέτρα μου. Εἶχα τοποθετήσῃ τὸν ἐνωμοτάρχην Ζανθιὲ στὸ «Ξενοδοχεῖον Γεωργίου Ε'», μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ παίρῃ ὄλες τις ἐπιστολὰς πού ἀπευθύνοντοσαν στὸν κ. Γκρόσμπυ ἢ στὴν Ἐννα Ράιχσπεργκ καὶ νὰ παρακολουθῇ ὄλες τις τηλεφωνικὰς συζητήσεις τους.

»Δυὸ φορὲς ὁ Ράντεκ, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφηναν καθόλου, μοῦ ξέφυγε γιὰ μερικὰς στιγμὰς καὶ μάντεψα ὅτι πῆγε κι' ἔστειλε ἐπιστολὰς.

Μερικὰς ὥρες ἀργότερα, ὁ Ζανθιὲ μοῦ τις παρέδωσε... Ἴδου τες! Ἡ μιὰ ἀναγγέλλει στὴν κ. Γκρόσμπυ ὅτι ὁ σύζυγός της ὠργάνωσε τὴν δολοφονία τῆς κ. Χέντερσον καὶ,

ως απόδειξι, τῆς ἔστειλε μαζί με τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὸ κουτί πού περιεῖχε τὸ κλειδί τῆς βίλλας, πού ἔφερε ἀκόμα τὴ διεύθυνσι γραμμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Γκρόσμπυ.

»Ὁ Ράντεκ ἤξερε τοὺς νόμους. Στὴν ἐπιστολὴ του καθώριζε ὅτι ἕνας δολοφόνος δὲν μπορεῖ νὰ κληρονομήσῃ τὸ θῦμα του κι' ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἡ περιουσία τῆς κ. Γκρόσμπυ θὰ κατασχεθῇ...

»Τὴν διέτασσε, λοιπὸν, ἂν ἤθελε νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ, νὰ πάῃ τὴ νύχτα στὴ «Σιτανγκέτ» νὰ ψάξῃ στὸ στῶμα μιᾶς κάμαρης γιὰ νὰ βρῆ τὸ μαχαίρι πού χρησιμοποίησε ὁ δολοφόνος καὶ νὰ τὸ βάλῃ σὲ σίγουρο μέρος. Κι' ἂν τὸ μαχαίρι δὲν ἦταν ἐκεῖ, νὰ πάῃ στὴ βίλλα τοῦ Σαίν-Κλου καὶ νὰ ψάξῃ νὰ τὸ βρῆ σ' ἕνα ντουλάπι...

»Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ Ράντεκ, ὄχι μόνο γιὰ νὰ μπερδέψῃ τὰ πράγματα, μὰ καὶ γιὰ νὰ ἐξευτελίσῃ τοὺς ἀνθρώπους... Ἡ κ. Γκρόσμπυ δὲν εἶχε νὰ κἀν τίποτε στὴ «Σιτανγκέτ», ἀφοῦ τὸ μαχαίρι δὲν βρισκόταν ἐκεῖ...

»Μὰ ἦταν μιὰ ἀπόλαυσις γιὰ τὸν Ράντεκ νὰ στείλῃ τὴν πλουσία Ἀμερικανίδα σ' ἕνα καταγῶγιο ἀλητῶν...

»Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸ ὅλο... Ἡ λύσσα του νὰ μπερδέψῃ τὰ πράγματα τὸν ἔσπρωξε καὶ ἀπεκάλυψε στὴ νέα γυναῖκα ὅτι ἡ Ἔντνα Ράιχσπεργκ ἦταν ἐρωμένη τοῦ συζύγου τῆς κι' ὅτι ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρευτῆ.

Κι' ἐπρόσθετε στὴν ἐπιστολὴ του: «Ἡ Ἔντνα ξέρεῖ τὴν ἀλήθεια σχετικῶς μετὰ τὸ ἐγκλημα! Σὰς μισεῖ καὶ, ἂν μπορέσῃ, θὰ τὴν ἀποκαλύψῃ γιὰ νὰ σὰς ρίξῃ στὴ φτώχεια...»

Ὁ Μαιγκρέ σκούπισε τὸν ἰδρώτα του, ἀναστέναξε κι' ἐξακολούθησε:

— Ὅλ' αὐτὰ μοιάζουν μ' ἕνα τρομερὸ ἐπιπόνημα, δὲν εἶν' ἔτσι... Μὰ συνεχίζω... Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ πού ἔστειλε στὴν κ. Γκρόσμπυ, ἔστειλε μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ στὴν Ἔντνα Ράιχσπεργκ, στὴν ὁποία τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ Γκρόσμπυ σκότωσε τὴ θειά του, ὅτι ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματός του — τὸ μαχαίρι, δηλαδή — βρισκόταν σὲ μιὰ ντουλάπα τῆς βίλλας κι' ὅτι μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο ἂν πῆγαινε νὰ πάρῃ τὸ ὄπλο αὐτὸ σὲ μιὰ ὀρισμένη ὥρα... Ἐπρόσθετε δὲ στὴν ἐπιστολὴ του ὅτι ἡ κ. Γκρόσμπυ ἤξερε τὸ ἐγκλημα τοῦ συζύγου τῆς...

»Μὰ ἡ δυὸ ἐπιστολὲς δὲν ἔφτασαν ποτε... Ἐπιπόνημα τους, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι ὁ Ζανβιέ τις κατέσχεσε καὶ τις ἔφερε σὲ μένα...

»Μὰ πῶς ν' ἀποδείξω ὅτι ἦσαν γραμμένες ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ράντεκ, ἀφοῦ, ὅπως ἡ ἐπιστολὴ πού εἶχε στείλῃ στὴν «Ἀνεξαρτησία», ἦσαν γραμμένες μετὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι;

»Τότε παρακάλεσα τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ με βοηθήσουν, ἐξηγῶντας τους ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ξαναβροῦμε τὸ δολοφόνου τῆς κ. Χέντερσον καὶ τοὺς εἶπα νὰ κάνουν ὅ,τι ἀκριβῶς ζητοῦσε ἀπ' αὐτὲς ὁ Ράντεκ...

»Κι' ὁ Ράντεκ ὁ ἴδιος με πῆγε στὴ «Σιτανγκέτ» καὶ κατόπιν στὴ βίλλα τοῦ Σαίν-Κλου.

»Ἐνοιωθε πῶς εἶχε φτάσει στὸ τέλος... Ἐνα τέλος ὅμως μεγαλοπρεπές, ὅπως τὸ εἶχε ὀνειροπολήσει καὶ ὅπως θὰ ἦταν πραγματικὰ ἂν δὲν εἶχα κατασχέσει τὶς δυὸ ἐπιστολὲς του!

»Ἡ κ. Γκρόσμπυ, ταραγμένη ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ δολοφόνου, συντριμμένη ἀπὸ τὸ φριχτὸ διάθημά της στὸ καταγῶγιο τῆς «Σιτανγκέτ», θὰ ἔφτανε στὴ βίλλα τοῦ Σαίν-Κλου καὶ θὰ ἔμπαινε μέσα στὴν κάμαρη ὅπου εἶχε γίνοι τὸ διπλὸ ἐγκλημα...

»Φαντασθῆτε τὴν κατάστασι τῶν νεύρων τῆς...

»Κι' ἐξαφνα τότε θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπη μετὰ τὴν Ἔντνα Ράιχσπεργκ, τὴν ἐρωμένη τοῦ συζύγου τῆς, ἡ ὁποία

θὰ κρατοῦσε στὰ χέρια της τὸ μαχαίρι τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος...

»Δὲν μπορῶ νὰ ὀρκιστῶ πῶς ὄλ' αὐτὰ θὰ τελείωναν μ' ἕνα ἀκόμη ἐγκλημα... Μὰ δὲν μπορῶ παρά νὰ παραδεχτῶ ὅτι ὁ Ράντεκ εἶχε ψυχολογήσει καλὰ τὰ πάντα...

»Μὰ τὰ πράγματα, ὅπως τὰ σκηνοθέτησα ἐγώ, ἔγιναν διαφορετικὰ.

»Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου παραμονεύαμε ἐγώ κι' ὁ Ράντεκ, εἶδαμε τὴν κ. Γκρόσμπυ νὰ φεύγῃ μόνη...

»Τότε ὁ Ράντεκ, βασανισμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ μάθῃ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ἔντνα, με ἀκολούθησε μέσα στὴ βίλλα.

»Αὐτὸς ἀνοίξε τὴ ντουλάπα... Καὶ βρῆκε, ἀντὶ τοῦ πτώματος πού περίμενε, τὴν Ἔντνα ὀλοζώντανη...

»Μὲ κῦτταξε...

»Καὶ κατάλαβε τὰ πάντα... Κατάλαβε ὅτι εἶχα κατασχέσει τὶς ἐπιστολὲς του κι' ὅτι ἦταν δική μου ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία.

»Καὶ τότε ἔκανε ἐπὶ τέλους τὴ χειρονομία πού περίμενα... Πυροβόλησε ἐναντίον μου...»

Ὁ ἀνακριτὴς Κομελιῶ ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια του.

— Μὴ φοβάστε τίποτε, ἐξακολούθησε ὁ Μαιγκρέ. Τὸ προηγούμενο ἀπόγευμα, σὲ κάποιον συνωστισμό, εἶχα κατορθώσει νὰ τοῦ πάρω τὸ περιστροφὸ του καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσω μ' ἕνα ἄλλο ἀδειανό... Αὐτὸ ἦταν ὅλο!... Ἐπαίξει!... Ἐχασε!...

Ὁ Μαιγκρέ ἀναφε πάλι τὴ σβυσμένη πίπα του καὶ σηκώθηκε συνωφρωμένος.

— Ὅφειλῶ νὰ προσθέσω ὅτι ξέρεῖ νὰ χάνῃ... Περάσαμε τὴν ὑπόλοιπη νύχτα μαζί στὸ γραφεῖο μου στὴν ἀστυνομία... Τοῦ εἶπα ὅσα ἤξερα καὶ κατόπιν ὁ ἴδιος συμπλήρωσε τὰ κενά.

»Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ γαλήνη. Μὲ ρώτησε ἂν νομίζω πῶς θὰ ἐκτελεσθῇ. Κι' ἐπειδὴ δίστασα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, πρόσθεσε σαρκάζοντας:

— Κάμετε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, ἐπιθεωρητά... Μοῦ χρωστάτε αὐτὴ τὴν εὐνοια! Ἐχω τὴν ἰδέα μου κι' ἐγώ γιὰ νὰ τὸ θέλω... Παρακολούθησα πρὸ ἐτῶν μιὰ θανατικὴ ἐκτέλεσι στὴ Γερμανία...

Τὴν τελευταία στιγμὴ, ὁ μελλοθάνατος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε σαλέψει καθόλου, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναχθῇ:

— Μαμά!... Μαμά!...

»Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ ἂν θὰ ἐπικαλεσθῶ κι' ἐγώ τὴν μητέρα μου στὶς τελευταῖες μου στιγμὲς! Τί λέτε σεις σχετικῶς;...»

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μαιγκρέ σῶπασε.

Ἀπ' ἔξω ἀκουγόντουσαν πιὸ καθαρά τώρα οἱ θόρυβοι τοῦ δικαστηρίου καὶ, πιὸ μακρυνοὶ ἀκόμα, οἱ θόρυβοι τοῦ Πιανισιῦ.

Τέλος, ὁ ἀνακριτὴς Κομελιῶ ἔσπρωξε τὸ χαρτοφύλακα πού, γιὰ τοὺς τύπους, εἶχε ἀνοίξει μπροστὰ του ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συζητήσεως.

— Ὡραία, πολὺ ὦραία, ἐπιθεωρητά, ἄρχισε νὰ λέῃ κομπιάζοντας. Θά... θά...

Κῦτταξε ἀλλοῦ κι' ἐλαφρὸς ἰδρώτας εἶχε φανῆ στοὺς κροτάφους του.

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με συγχωρήσετε γιὰ τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο...

Μὰ ὁ Μαιγκρέ, ἀφοῦ φόρεσε τὸ παλτό του, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι μετὰ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου.

— Θὰ λάβετε τὴν ἔκθεσί μου αὔριο... τοῦ εἶπε. Τώρα πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τὸν γραφολόγο Μόερς, στὸν ὁποῖο ὑποσχέθηκα τὶς δυὸ ἐπιστολὲς... Θέλει νὰ τις μελετήσῃ.

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)

